

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Jitky Zavřelové a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **M. N.**, zastoupený Doc. JUDr. et Mgr. Janem Brázdou, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Malá 43/6, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2018, čj.OAM-421/ZA-ZA11-VL16-2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2020, čj. 2 Az 59/2018-30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal 15. 5. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím rozhodl o žádosti tak, že stěžovateli mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“) neudělil. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, kterou Městský soud v Praze shora uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] V řízení o mezinárodní ochraně stěžovatel uvedl, že z Polska, kde se mu nepodařilo sehnat práci, přijel v prosinci 2017 do České republiky. Původně sem přijel se svojí ukrajinskou přítelkyní pouze navštívit její matku, která má v ČR udělen trvalý pobyt. S přítelkyní zde pobývali do ledna 2018, poté odjeli zpět na Ukrajinu. Následně však opět přijeli do ČR. Stěžejní důvod pro udělení mezinárodní ochrany stěžovatel spatřoval v tom, že na Ukrajině v současné době probíhá vnitrostátní ozbrojený konflikt a je tak dána důvodná obava, že v případě návratu do vlasti bude žalobce nasazen ve válečném konfliktu, kde by byl reálně ohrožen na svém životě. S ohledem na to pak stěžovatel vyslovil rovněž obavy o život své družky a dítěte, jež spolu čekají.

[3] Stěžovatel v žalobě zdůraznil, že jeho žádost nebyla motivována pouhou snahou vyhnout se branné povinnosti, nýbrž byla podána z důvodu obav o život celé rodiny.

Vyjádřil nesouhlas se závěrem správního orgánu, že politická situace na Ukrajině je klidná a že mu nehrozí nasazení ve válečném konfliktu. V této souvislosti uvedl, že je přesvědčen o opaku, přičemž tak dovozuje ze skutečné, aktuální situace v jeho rodišti, z osudů jeho vrstevníků a kamarádů. Žádné jiné písemné důkazy, doklady či dokumenty nevlastní a nemohl je tedy ani k žádosti doložit. Závěrem namítal, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti, a že skutkový stav, jenž vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise a je s ním v rozporu.

[4] Městský soud se s žalobou neztotožnil. Dospěl k závěru, že žalovaný veškeré své úvahy a závěry dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, na něž proto nelze nahlížet jako na nepřezkoumatelné. Městský soud dále uvedl, že žalovaný se dostatečně vypořádal s důvody pro neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli podle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu. K námitkám stěžovatele o situaci v zemi jeho původu pak městský soud konstatoval, že si žalovaný obstaral dostatek aktuálních, objektivních a relevantních informací z respektovaných, nezávislých a nestranných zdrojů. Veškeré úvahy a závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí jsou pak podloženy právě těmito informacemi, které, jak soud ověřil, jsou založeny ve správním spise a žalobce s nimi byl seznámen. Z uvedených informačních zdrojů týkajících se aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině dle městského soudu vyplývá, že politická a bezpečnostní situace na Ukrajině se ve srovnání s rokem 2014 v letech 2015 a 2016 stabilizovala a jako takovou ji lze charakterizovat i v roce 2017. Konfliktní situace se týká toliko Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny, tedy dvou z celkových 24 oblastí Ukrajiny. Ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněná a zcela stabilní, a to i v Záporožské oblasti, odkud žalobce pochází, a kde před svým odchodem ze země žil. Přímo v Záporožské oblasti pak dle dostupných informací nedocházelo k žádným bezpečnostním incidentům a oblast je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády.

[5] Ohledně vnitrostátního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině dle městského soudu žalovaný v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu dospěl ke správnému závěru, že v zemi původu žalobce – na Ukrajině neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu ke stěžovateli za azylově relevantní. Městský soud rovněž dospěl k závěru, že je velmi nepravděpodobné a nic nenasvědčuje tomu, že žalobce bude po návratu na Ukrajinu povolán do armády, ani že bude poslán do vojenského konfliktu na východě Ukrajiny. Jeho obavy jsou v daném kontextu zcela bezpředmětné a žalovanému nelze na jeho závěru ničeho vytknout. Městský soud uzavřel, že stěžovatelem tvrzené důvody pro udělení mezinárodní ochrany (válka na Ukrajině, branná povinnost, eskalace násilí ve vnitřním ozbrojeném konfliktu) byly žalovaným vyvráceny.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost. Kasační námitky směřuje proti nedostatečně zjištěnému skutkovému ze strany žalovaného. Podle stěžovatele jeho obavu z návratu na Ukrajinu nelze vyvrátit na základě zdrojů, jež si opatřil žalovaný. Žalovaný dle jeho přesvědčení postupoval formálně, nezabýval se důvody na straně stěžovatele a vycházel pouze ze zpráv zjištěných Ministerstvem zahraničních věcí.

pokračování

Z veřejně dostupných zdrojů je dle stěžovatele zřejmé, že na Ukrajině, a to v podstatě na celém území, není standardní stav, ale jedná se o polovojenský stav, který se sice v současné době řeší na úrovni politické, ale tato situace je nestabilní a může kdykoliv přerůst ve válečný konflikt. Je pochopitelné, že stěžovatel pro svá tvrzení a obavy nemá žádné důkazy, neboť ze země svého původu odcházel narychlo, a proto si je nemohl opatřit. Nezákonnost napadeného rozsudku stěžovatel spatřuje v tom, že městský soud postupoval zcela formálně a nezohlednil jeho stav a obavy, v důsledku čehož nebylo zajištěno jeho právo na spravedlivý proces. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost, popřípadě její zamítnutí pro nedůvodnost. Podle žalovaného jsou jeho rozhodnutí i napadený rozsudek správné a v souladu s právními předpisy. Kasační námitky stěžovatele žalovaný pokládá za nedůvodné, neboť nevypovídají o žádném pochybení správního orgánu či městského soudu. Stěžovatel ve své kasační stížnosti pouze opakuje důvody, které ho vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, s nimiž se žalovaný i městský soud dostatečně vypořádal. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že se jím uvedenými azylovými důvody nezabýval. V průběhu správního řízení bylo dle žalovaného objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha o legalizaci dalšího pobytu na území ČR, což nelze považovat za azylově relevantní. V této souvislosti žalovaný odkázal na své rozhodnutí a na správní spis.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Jelikož jde o věc mezinárodní ochrany, zabývá se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany (azyly) Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Sám stěžovatel netvrdí, v čem okolnosti jeho případu splňují podmínky přijatelnosti ve smyslu tímto usnesením vymezených kritérií.

[9] Nejvyšší správní soud v projednávané věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele, protože kasační stížnost pouze opakuje tvrzení o problematické situaci na Ukrajině, což má být zřejmé z veřejně dostupných zdrojů, jež však stěžovatel nekonkretizuje. S uvedenými tvrzeními se na základě judikatury Nejvyššího správního soudu přesvědčivě vypořádal městský soud, především v bodě 15 a 16 napadeného rozsudku. Přijatelnost kasační stížnosti tedy předně nezakládá námitka stěžovatele, že se městský soud dostatečně nezabýval důvody a obavami uváděnými stěžovatelem, ani odkaz na nedostatečně odůvodněný rozsudek městského soudu. Městský soud se totiž situaci na Ukrajině podrobně věnoval. Na žalobní body městský přiléhavě reagoval a odpovídajícím způsobem je vyvrátil. Městský soud se tak v řízení nedopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[10] Otázka politické situace na Ukrajině spočívající ve vnitřním ozbrojeném konfliktu je pak dosavadní judikaturou zdejšího soudu řešena jednoznačně a není důvod k judikatornímu odklonu. Podle této judikatury konflikt na Ukrajině nelze klasifikovat

jako totální, tedy takový, který by každého civilistu vystavoval reálnému nebezpečí vážné újmy (například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, čj. 7 Azs 265/2014-17, ze dne 31. 3. 2015, čj. 4 Azs 15/2015-28, ze dne 30. 4. 2015, čj. 9 Azs 13/2015-69, ze dne 17. 6. 2015, čj. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 8. 8. 2018, čj. 10 Azs 80/2018-40, ze dne 19. 8. 2020, čj. 6 Azs 216/2020-22, či ze dne 19. 8. 2020, čj. 6 Azs 230/2020-24). Shodné závěry plynou i z rozhodnutí, na něž v bodě 15 napadeného rozsudku odkázal městský soud. Z tohoto pohledu je stěžejní skutečnost, že stěžovatel pochází z města Záporoží v Záporožské oblasti, kde má i poslední uváděné místo bydliště v zemi původu. Uvedená oblast je Českou republikou považována za bezpečnou oblast (viz § 2 bod 24. vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění vyhlášky č. 68/2019 Sb., vydané na základě zmocnění v § 86 odst. 4 zákona o azylu).

[11] Co se týče obav stěžovatele z možné mobilizace v případě jeho návratu na Ukrajinu lze taktéž odkázat na rozsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který brannou povinnost posoudil jako azylově irelevantní, není-li její odmítání spojeno s reálně projeveným politickým či náboženským přesvědčením (rozsudky ze dne 29. 3. 2004, čj. 5 Azs 4/2004-49 a ze dne 7. 8. 2012, čj. 2 Azs 17/2012-44, či usnesení ze dne 25. 5. 2017, čj. 10 Azs 79/2017-32), a dospěl též k závěru, že ji ani při mobilizaci nelze považovat za ohrožení svévolným násilím vyplývající z ozbrojeného konfliktu (usnesení čj. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 22. 7. 2015, čj. 2 Azs 160/2015-43, nebo usnesení ze dne 10. 9. 2015, čj. 2 Azs 175/2015-34). Stěžovatel ani v řízení nenamítal či jinak hodnověrně nedoložil, že by vojenskou službu odmítal z politických či náboženských důvodů. Ostatně, jak stěžovatel sám uvedl v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, základní vojenskou službu již absolvoval v letech 2015 až 2016.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. listopadu 2020

Petr Mikeš
předseda senátu